

ĐIỆN CHÂM HỖ TRỢ ĐIỀU TRỊ RỐI LOẠN HỖN HỢP LO ÂU VÀ TRẦM CẢM

Trần Phương Đông, Nguyễn Tiến Dũng
Bệnh viện Châm cứu Trung ương

Rối loạn hỗn hợp lo âu và trầm cảm là bệnh thường gặp trong cộng đồng, cùng với cuộc sống hiện đại ngày một căng thẳng nhiều áp lực cho nên bệnh có xu hướng ngày một tăng. Bệnh mới mắc có triệu chứng không rõ ràng, mức độ đôi khi không trầm trọng dẫn tới bệnh nhân không đi khám hoặc đi khám không đúng chuyên khoa tâm thần dẫn tới bệnh nặng thêm, thời gian điều trị kéo dài, tốn kém chi phí cho xã hội và ảnh hưởng đến khả năng lao động của bản thân bệnh nhân. Phương pháp điện châm chứng minh khả năng điều trị rối loạn lo âu và trầm cảm qua việc điều trị các triệu chứng của bệnh cũng như làm thay đổi nồng độ Serotonin và Cortisol huyết tương, hai chất cơ bản trong cơ chế bệnh sinh của bệnh rối loạn hỗn hợp lo âu và trầm cảm.

I. ĐẠI CƯƠNG RỐI LOẠN HỖN HỢP LO ÂU VÀ TRẦM CẢM

1. Định nghĩa

Từ những thập niên 60 và 70 của thế kỷ XX, lo âu và trầm cảm được xem như hai loại bệnh riêng biệt. Tuy nhiên trong thực hành Tâm thần học, có sự hiện diện đồng thời triệu chứng ở các mức độ khác nhau của rối loạn lo âu và rối loạn trầm cảm. Vì vậy, trong bảng phân loại bệnh Quốc tế lần thứ 10 (ICD-10) năm 1992

của Tổ chức Y tế thế giới (WHO) cũng như hướng dẫn chẩn đoán và phân loại các rối loạn tâm thần (DSM-IV) năm 1994 của Hội Tâm thần học Mỹ đưa ra mã chẩn đoán rối loạn hỗn hợp lo âu và trầm cảm đã đáp ứng được nhu cầu đòi hỏi trong thực hành lâm sàng, giải quyết được những khó khăn, vướng mắc trong chẩn đoán, điều trị, tiên lượng và chăm sóc người bệnh.

Định nghĩa: Theo ICD – 10 thì rối loạn hỗn hợp lo âu và trầm cảm được xếp vào nhóm các rối loạn tâm căn có liên quan đến stress và dạng cơ thể, mục các rối loạn lo âu khác, có mã chẩn đoán phân loại bệnh là F41.2. Bệnh được chẩn đoán khi các triệu chứng của cả lo âu và trầm cảm đều có, nhưng không có triệu chứng nào, xem xét một cách riêng biệt, là đủ nặng để đánh giá chẩn đoán.

2. Dịch tễ học

Theo Hội tâm thần Mỹ năm 1994 (DSM-IV) thì đây là một rối loạn khá thường gặp trong quần thể dân số chung với tỷ lệ dao động từ 0,8% đến 1,7% và từ 15% đến 20% số người bệnh được điều trị tại các cơ sở chuyên khoa tâm thần.

Tại Việt Nam, trong những nghiên cứu trên đối tượng mắc các bệnh nền, thì tỉ lệ bắt gặp khá cao. Phạm Thị Thu (2016)